

Ми ідемо на море

Одного ранку Морквинка прокинувся від дощу, який періщив по даховому вікні, й насупився. Він уместився у своєму ліжечку-валізці й потер носик об м'якеньке покривальце.

— Можна й не вставати, — буркнуло звірятко. — Від сьогоднішнього дня і так годі чогось очікувати.

— Ах, ні, — мовив книгар Грімм і вскочив у свої штани. — З'їси спершу мисочку чорничної каші. А тоді світ стане кращим.

Такі слова, схоже, не переконали крихітного зєброслика. Утім, він все ж таки потупцяв за своїм приятелем до кухні.

З'ївши кашу, Морквинка вже не був голодний, проте так і не повеселішав. Грімм роздумував:

— А як щодо хованок? Ти ж завжди так любив гратися в них.

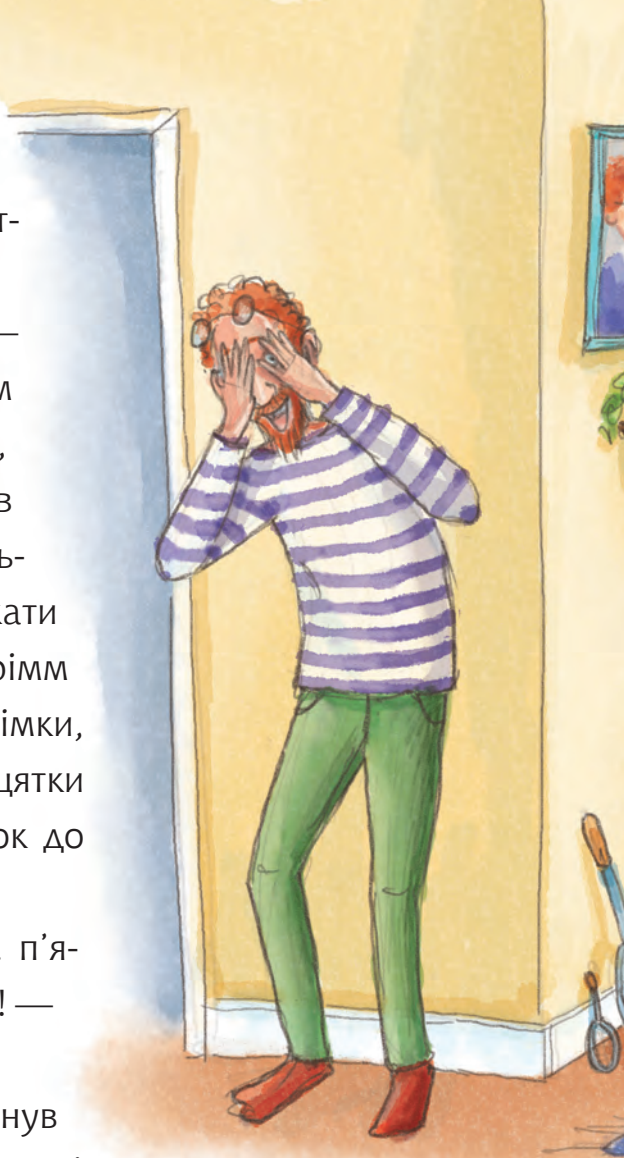
Морквинка махнув копитцем.

— Це нічого не дасть, — відказав він. Проте Грімм став біля дверей комори, затулив руками очі й почав лічити. Надувшись, маленький зеброслик подибав шукати собі схованку. Спершу Грімм полічив до перекошеної сімки, потім до шаленої тринадцятки і зрештою про всяк випадок до $9\frac{3}{4}$. Тоді закричав:

— Перше, друге, третє... п'яте — йду четвертого шукати! — і розплющив очі.

Найперше Грімм заглянув за сходи, де стояла коробка зі щітками для взуття.

— Зимно! Зимно, ой нестримно! — лементував зеброслик зі свого улюбленого сховку в спальні. Грімм подався у вітальню й зазирнув під крісло, що стояло перед маленьким віконцем. — Ще досі зимно! Так зимно, як у морозилці! — гукало створіннячко згори.

Тоді Грімм пішов до кухні
й зазирнув у банячок із какао.

— Спекла, спекла, небезпека! —
скрикнув чоловік і випустив кришку з рук. Тоді подму-
хав на почервонілі пальці й повернувся в коридор.

— Морквинко, а запищи-но! — попросив Грімм і наставив вуха. Жодного звуку. Тож книгар піднявся сходами до спальні. Він саме заглядав під ліжко, коли малесенький зебрслик вийшов із ванної кімнати. Звірятко зачаровано нюхало якусь жовту пляшечку.

— Поглянь, що я знайшов, — замріяно сказав Морквинка й підсунув своєму приятелю отвір під ніс. — Так гарно пахне пальмами й хвилями. Навіть не знав, що у нас щось таке є. Це вочевидь сироп від подорожньої лихоманки.

Книгар засміявся.

— Це — сонцезахисний крем, — пояснив він. — Пахне кокосом.

Грімм задумано глянув спершу на баночку, а тоді на свого маленького приятеля у смужку. Раптом йому дещо спало на думку.

— Мені здається, я знаю, чому ти не в гуморі, — мовив він і заплескав у долоні. — Тобі бракує пальм, сонця і пляжу! Пакуй валізку. Ми їдемо на море.

Малесенький зеброслик широко розплющив очі.

— На море? Справді, без обману?

Грімм кивнув.

— Навіть зеброслик відпочити мусить вдосталь!

Ось тоді Морквинка засяяв, неначе медівникове зеброслення. Звірятко видерлося на матрац-батут і з радості хотіло трішки пострибати на ліжку, втім, раптом замислилося.

— А що буде з «Книжковою скринєю», коли ми так просто поїдемо геть? Адже ми щодня мусимо відчиняти крамничку й продавати людям цікаві розповіді, еге ж?

Грімм махнув рукою.

— Знаєш, — повів чоловік, — зазвичай ми чимало мусимо. Продавати книжки, чистити зуби, казати «дякую» і всяку всячину. Та інколи можна теж щось хотіти.

Морквинка глибоко вдихнув і радісно закричав.
Він застрибав на матраці, немов кенгуру, й заспівав
на повні груди:

*Коли нас з самого ранку
дощик прокидає,
ліжечка тепленького
тоді не покидаю.*

*А коли ще й настрій кепський
причаївся в спальні,
хочеться мені туди,
де море і де пальми.*

*Мерщій пакуй валізку —
ми їдемо на пляж,
ховатимемо ніжки
в піску глибоко аж.*

*Гей! І зеброслик
відпочити мусить вдосталь.*

За вікном пропливали сірі хмари. Проте у них удо-
ма весь світ пахнув сонцезахисним кремом.

Зміст

Ми ідемо на море.....	5
До мандрів готові.....	11
Морквинці треба	16
Куди ваза бачить.....	26
Книгарня на будь-які випадки.....	32
Морквинка здіймається у повітря.....	42
Пудинг і музика	48
Морквинка римує.....	58
Саме час прогулятися босоніж.....	64
Море для Морквинки.....	70
Харчі у надувному човні	75